

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **M. T.**, narozen dne X,
státní příslušnost Gruzie,
bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-243/ZA-ZA11-ZA22-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalovaný považuje za objasněné, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou problémy žalobce s osobami z jeho sousedství, které jej v Gruzii obvinily z krádeže a následně fyzicky napadly.
3. Žalovaný zkoumal, zda lze žalobci udělit mezinárodní ochranu ve formě azylu podle § 12 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žalobce v rámci správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by mu bylo možné udělit azyl podle § 12 zákona o azylu. Žalobce ve vlasti nebyl pronásledován pro uplatňování svých politických práv, stejně tak nepociťoval ve vlasti obavy z pronásledování pro svou rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či pro zastávání politických názorů, ani že by mu takové nebezpečí hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce za důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil potíže se sousedem, který ho obvinil z krádeže blíže nespecifikovaného zlata. Policie toto obvinění vyšetřovala a žalobce během vyšetřování pobýval na svobodě. Soused za žalobcem poslal téhož dne, kdy bylo zahájeno vyšetřování policií, své lidi, aby od žalobce fyzickým násilím a výhrůžkami zlato vymohl. Žalobce popřel, že by měl něco společného s krádeží, a následující den incident nahlásil na policii. Žalovaný uvedl, že výhrůžky kvůli zlatu zjevně nespádají mezi azylově relevantní důvody. Žalovaný poukázal na možnosti žalobce využít právní prostředky proti takovému jednání, jež nabízí právní řád Gruzie. Poukázal na judikaturu, podle níž výhrůžky ze strany soukromé osoby nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, tím spíše v případech, kde systém v zemi původu nabízí možnosti ochrany (rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48). Žalobce se sice obrátil na policii, nicméně ještě týž týden vycestoval ze země, aniž by počkal na výsledek šetření incidentu policií. Žalobce měl nejprve využít všech dostupných prostředků vnitrostátní ochrany, než nastoupí mezinárodní ochrana. Proto nemohl uzavřít, že by žalobci gruzínské orgány nepomohly, pokud by se na ně obrátil se žádostí o poskytnutí ochrany a vyčkal výsledku jejich šetření. Poukázal také na to, že Gruzie je považována za bezpečnou zemi původu, kde obecně nedochází k pronásledování, vláda dbá na dodržování lidských práv a základních svobod. Proto neshledal důvody k udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 zákona o azylu.
4. Žalobce v rámci správního řízení neuvedl žádné okolnosti, na základě nichž by bylo možné mu udělit mezinárodní ochranu podle § 13 zákona o azylu.
5. Žalovaný se dále zabýval tím, zda existují důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany ve formě humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělý, svéprávný a praceschopný muž, je zdravý a nemá žádné specifické zdravotní potřeby. Žalovaný uvedl, že humanitární azyl je udělován výjimečně v případech, kdy by bylo zcela nehumánní ho neudělit, v žalobcově případě však takové skutečnosti neshledal, proto azyl podle § 14 zákona o azylu neudělil.
6. Žalovaný se také zabýval tím, zda neexistují důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana uděluje cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Nebezpečím vážné újmy se rozumí uložení nebo vykonání trestu smrti, dle shromážděných materiálů však v Gruzii trest smrti nelze uložit a ze žalobcovy

výpovědi neplyne, že by mu takové nebezpečí hrozilo. Dále se nebezpečím vážné újmy rozumí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Z žalobcem uvedených skutečností však neplyne, že by mu hrozilo cokoli z uvedeného a takové okolnosti nelze v jeho případě ani předjímat. Žalobcem popsání jednání ze strany třetí osoby (civilisty) nedosahuje takové míry, aby bylo možné jej považovat za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Žalovaný zopakoval, že žalobce mohl své potíže řešit obrácením se na gruzínské policejní orgány, on však odcestoval bezprostředně po oznámení daného jednání, aniž by věděl, jaký je výsledek prošetření nahlášeného napadení. V Gruzii také aktuálně neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, tudíž v žalobcově případě neexistuje nebezpečí vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný také dospěl k závěru, že vycestování žalobce není v rozporu s jakýmkoli mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný uzavřel, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

7. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možné udělit mu doplňkovou ochranu podle § 14b zákona o azylu, proto mu nebyla udělena ani z tohoto důvodu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

8. Žalobce uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále porušil § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Upozornil, že žalovaný je povinen dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až 8 správního řádu.
9. Základním důvodem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl strach z pronásledování ze strany soukromých osob, které jej fyzicky napadly a vyhrožovaly mu. Odkázal na § 2 odst. 6 zákona o azylu, podle nějž může být původcem pronásledování či vážné újmy i soukromá osoba, pokud stát není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
10. Žalobce uvedl, že obavy před soukromými osobami pociťoval natolik silně, že se rozhodl opustit zemi svého původu. Odkázal na subjektivní aspekt opodstatněných obav z pronásledování, který žalovaný nevzal v potaz. Žalobce je přesvědčen, že jednání, kterému čelil v Gruzii, je možné považovat za pronásledování. Bylo mu vyhrožováno a napětí vyeskalovalo ve fyzické napadení. Žalobce se rozhodl situaci vyřešit cestou vnitřní ochrany, kontaktoval policisty, ti se ale jeho podáním zcela odmítli zabývat. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí využívá zprávy o zemi původu, avšak nepracuje s nimi dostatečně s ohledem na klíčové okolnosti daného případu. Pouhý výčet zákonných ustanovení a popsání formálních postupů pro stížnost na jednání soukromých osob neodpovídá realitě a praktické stránce situace v zemi původu žalobce. Žalobce odkázal na judikaturu NSS, podle níž mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby mohla být považována podmínka nemožnosti ochrany vlastní země za splněnou. V případě, že žadatel o mezinárodní ochranu v průběhu správního řízení tvrdí, že mu vlastní země nebyla schopná či ochotná ochranu poskytnout, i kdyby o ni požádal, je namístě, aby správní orgán toto tvrzení zvážil a případně vyvrátil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, tedy relevantních informací a zpráv o zemi původu (rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51). Pro účely posouzení existence možnosti využití ochrany vlastního

státu před nestátními původci pronásledování tedy nestačí, pokud se žalovaný zabývá pouze tím, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v dané zemi. Stěžejní je spíše posouzení toho, jak systém funguje v praxi, zejména zda samotný žadatel může spoléhat na to, že jemu konkrétně by zabezpečil účinnou ochranu před pronásledováním (odkázal na rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006-100, a ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007-129). Dodal, že se pokusil využít vnitřní ochrany orgánů Gruzie, nicméně ty se jeho stížností nezabývaly, naopak bylo žalobci sděleno, že se jeho stížností ani zabývat nebudou. Dále bez bližšího odůvodnění odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, týkající se podmínek vnitřní ochrany, podle něž je při hodnocení možnosti vnitřní ochrany třeba se zabývat především dostupností vnitřní ochrany, kdy vnitřní ochrana nesmí být ať už fakticky, či právně pouze teoretická. Cestu za vnitřní ochranou nesmí vylučovat poměry panující v zemi původu. Dále je potřeba hodnotit účinnost vnitřní ochrany, tedy zda se žadateli o udělení mezinárodní ochrany podaří původcům pronásledování definitivně uniknout takovým způsobem, aby bylo vyloučeno riziko opětovného pronásledování. Postavení žadatele i po jeho přesunu musí splňovat určité minimální standardy z pohledu základních lidských práv, která musí být pro žadatele zajištěna, a rovněž nesmí dojít k extrémnímu zhoršení jeho ekonomického či sociálního postavení, přičemž určité nepohodlí je akceptovatelné. Je tedy třeba zvážit bezpečnost žadatele, respektování základních lidských práv v místě vnitřní ochrany, jeho osobní situaci, rodinné vazby a také ekonomické poměry. Žalobce uzavřel, že žalovaný nesprávně vykládá termín pronásledování a současně nesehnal potřebný důkazní materiál, který by vypovídal o tom, jakým způsobem fungují v Gruzii stížnosti směřující k policejním orgánům v praxi. Dále nezohlednil subjektivní stránku pronásledování. S ohledem na to, že žalobce nesouhlasí s tím, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, považuje rozhodnutí za nezákonné a navrhl, aby soud rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s oprávněností podané žaloby, neboť neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Považuje za objasněné, že důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl spor se sousedem, který vyústil ve fyzické napadení, kvůli ukradenému zlatu, z jehož krádež byl žalobce prošetřován policií, a to na svobodě. Žalovaný zopakoval závěry uvedené v napadeném rozhodnutí a dále poukázal také na to, že žalobce měl možnost seznámit se se shromážděnými podklady k vydání rozhodnutí, učinil tak, nechtěl se k nim nijak vyjádřit ani je doplnit. Pouze sdělil, že s manželkou, jež také žádá o mezinárodní ochranu, volali domů a zjistili, že je stále navštěvují ti lidé, s nimiž měl konflikt. Žalovaný považuje podklady za dostatečné, věrohodné, informace, z nichž vyšel, za naprosto objektivní. Žalobcem uvedené skutečnosti v průběhu řízení nelze považovat za relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Žalovaný v nich spatřuje snahu o legalizaci pobytu na území České republiky, k čemuž ale žádost o mezinárodní ochranu (potažmo zákon o azylu) neslouží. V tomto kontextu také poukázal na judikaturu NSS, podle níž má žalobce povinnost požádat o mezinárodní ochranu bezprostředně po vstupu na území, a na problematiku forum shopping (asylum shopping). Zopakoval, že žalobce by si měl svůj pobyt na území legalizovat jiným způsobem, např. prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Zopakoval také, že žalobce nevyčerpal všechny dostupné prostředky ochrany v zemi původu, což brání v aplikaci prostředků mezinárodního práva. Uvedl také, že své rozhodnutí náležitě odůvodnil, a opětovně poukázal na to, že Gruzie je považována za bezpečnou zemi původu. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
13. Žalobce podal dne 10. 3. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
14. Dne 15. 3. 2019 poskytl informace k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že se narodil ve městě K., je gruzínské národnosti, hovoří gruzínsky a je pravoslavného vyznání. Nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany nebo skupiny, nikdy se politicky neangažoval. Je ženatý a jeho manželka také žádá o mezinárodní ochranu, děti nemají. Naposledy v Gruzii žili ve vesnici I.. Uvedl, že je zdravý a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl problémy se svým sousedem, kterým je hledán. Jiné důvody nemá.
15. Téhož dne byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci něj žalobce uvedl, že v Gruzii žil jen ve vesnici I. v oblasti K.. Bydlel nejdříve se svou babičkou, rodiče nemá. Pak žil se svou manželkou, vzali se zhruba před dvěma lety. Nikdy nepracoval. Finance na obživu si opatroval provozem malé živnosti, měl krávu a pěstoval kukuřici a prodával své výrobky. V České republice nemá žádné rodinné příslušníky ani známé. Jeho teta možná žije v Itálii, ale to nevěděl jistě. V Gruzii má tety, strýce a babičku, ale ta už je hodně nemocná. Jeho otec zemřel a matku nikdy nepotkal. Do České republiky vycestoval s manželkou zcela bez problémů. Česká republika se mu líbí, proto si ji vybral, díval se na internetu a líbilo se mu zde. Své problémy se sousedem popsal následovně. V únoru 2019 byl na jedné oslavě. Druhý den k němu domů náhle přišla policie a odvedli ho na stanici. Sdělili mu, že na něj byla podána stížnost, že okradl jednoho souseda. Brali mu otisky prstů, ale nic mu neprokázali. Druhý den ho pak doma napadlo pět mužů, kteří mu vyhrožovali. Přišli k nim domů, manželka spala. Otevřeli dveře a začali ho bít, chtěli zpět to zlato, jinak ho zabijí. Pak přišla manželka a začala křičet. Trvalo to zhruba hodinu a půl, možná i déle. Žalobce jim sdělil, že nic neukradl, manželka byla celou dobu přítomna. Podle žalobce, byli všichni muži velcí, měli rifle, jeden z mužů měl jen papuče, byl oblečen podomácku, další měl červené pruhy na rukávu. Nejvyšší z mužů měl tenký svetr a sportovní černé kalhoty, když zvedl ruku, měl něco zastrčeného za pasem, možná to byl nůž. Muže viděl naposledy dne 15. 2. 2019 a odletěl dne 16. 2. 2019. Ještě téhož dne, kdy byl napaden, si stěžoval na policii, ale ta ho nevyslyšela. Žalobce se domnívá, že ho nevyslyšeli, protože tam soused měl nějakou známost. Podle jeho slov mu „nic neřekli“, když šel na policii. Sdělili mu jen, že naopak na něj je jedna stížnost. Na dotazy žalovaného o upřesnění vysvětlil, že mu řekli, že má počkat, až se vše prošetří. Jak se to podaří, tak bude klid, víc mu neřekli a on odešel domů. Žalovaný se ho dotázal, z jakého důvodu se žalobce domnívá, že ho soused obvinil z krádeže. Žalobce uvedl, že na oné oslavě seděli naproti sobě a žalobce jej pozoroval. Měl na ruce samé zlaté prsteny a žalobce na ně koukal, to ho asi „nějak rozhodilo“. Jiný důvod podle žalobce neměl, jen to „jeho civění na zlaté prsteny“. Sám pro sebe si udělal nějakou spojitost, že zlato ukradl právě žalobce. Žalobce uvedl, že souseda osobně neznal, znal pouze jeho syna. Z mužů, kteří jej napadli, znal dva, zbytek nikoliv. Soused muže asi poslal, protože ho policie propustila, neboť u něj nic nenašla. Lékařskou pomoc po napadení nevyhledal, nepotřeboval ji. Nemůže se ale vrátit do vlasti, ti lidé od souseda ho stále hledají. Dostal od nich i výhrůžky, které nechce, aby se uskutečnil. V případě návratu do vlasti má obavu z výhrůžek souseda, pokud by se nenašlo to zlato. Pochybuje o tom, že by se výhrůžkám mohl nějak bránit, jsou to bohatí lidé. Na dotaz, kde viděl muže, kteří jej napadli naposledy, uvedl, že to byli všechno sousedé z okolí, viděl je projet autem okolo,

ale nemluvil s nimi. O prošetření jeho oznámení mu nikdo nic neřekl, všechno šlo ráz na ráz a on odcestoval.

16. Součástí správního spisu je informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, zpráva žalovaného zabývající se hodnocením Gruzie jako bezpečné země původu podle stavu k dubnu 2019 a zpráva žalovaného ze dne 3. 7. 2018 o bezpečnostní a politické situaci v Gruzii podle stavu k červenci 2018.
17. Dne 15. 7. 2019 byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, nechtěl se seznámit s jejich obsahem, nechtěl navrhnout doplnění podkladů. Pouze uvedl, že volají domů a zjišťují, že je pořád navštěvují ti lidé, kteří jej obvinili z krádeže.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
19. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 10. 3. 2019, dopadá na toto řízení, včetně řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, procedurální směrnice, a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.
20. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Posouzení žalobních bodů

21. Žalobkyně předně namítla, že žalovaný pochybil tím, že nezjistil skutkový stav věci a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, v důsledku čehož došlo k nesprávné aplikaci zákona o azylu. Žalobce považuje incident, jenž zažil v Gruzii, za pronásledování. Ačkoliv se obrátil na policii, nepomohla mu. Považuje za nedostatečné vyjmenování oficiálních možností pomoci v zemi původu bez jejich bližší aplikace na popsany skutkový stav. Odkázal také na judikaturu NSS, podle níž není účelné trvat na vyčerpání všech prostředků ochrany v zemi původu, pokud je zřejmé, že státní orgány země původu nejsou ochotny či schopny zajistit potřebnou ochranu žadateli o mezinárodní ochranu. Z žalobcovy výpovědi plyne, že ho napadlo pět osob, které po něm chtěly vrátit ukradené zlato. Žalobce incident nahlásil na policii. Z jeho výpovědi také plyne, že mu policie sdělila, že musí počkat, až se vše prošetří. Není proto pravdivé tvrzení žalobce uvedené

v žalobě, že se policie odmítla stížností zabývat. Byť žalobce v rámci pohovoru nejprve naznačoval, že mu policie odmítla pomoci, po důkladném dotazování ze strany žalovaného žalobce připustil, že mu policie pouze řekla, že musí vyčkat výsledků vyšetřování. Incident se stal dne 12. 2. 2019, žalobce dne 16. 2. 2019 vycestoval ze země a přicestoval do České republiky. Z toho je zcela zřejmé, že nevyčkal výsledku prošetření incidentu policií, přitom dobu vyšetřování v délce 4 dnů nelze vůbec považovat za nepřiměřenou, a tedy případnou ochranu za neefektivní. S ohledem na výpověď samotného žalobce nelze dospět k závěru, že by mu policie nebyla ochotna, natož schopna poskytnout ochranu.

22. Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu plyne, že v Gruzii je všem občanům poskytována účinná ochrana před trestnou činností soukromých osob, na případnou nečinnost policie si lze stěžovat u generální inspekce policie či u prokuratury (stížnosti na činnost prokuratury vyšetřuje generální inspekce Hlavní prokuratury Gruzie), silné postavení má též ombudsman (viz usnesení ze dne 18. 7. 2019, č. j. 4 Azs 137/2019-40, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 1 Azs 342/2019-45, ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 417/2019-61, ze dne 2. 9. 2020, č. j. 1 Azs 294/2019-49, a ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020-30). Soudu je ostatně z jeho úřední činnosti (rozhodování o žalobách proti rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany jiných gruzínských státních občanů, např. ve věci sp. zn. 53 Az 19/2019) známa informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky z 2. 1. 2018, podle níž se může v Gruzii obrátit na policii každý, kdo se cítí být poškozen trestnou činností. Byť efektivita vyšetřování je ovlivněna mnohými faktory (lidským, finančním apod.), nelze říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi Evropské unie. V případě nečinnosti policie lze podat stížnost na Generální inspekci policie. Příslušníci policie jsou pak vyšetřováni jako jakýkoliv jiný občan Gruzie a prošetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Na nečinnost státního zastupitelství je možné podat stížnost u Generální inspekce Hlavní prokuratury Gruzie. Na pracovníka Hlavní prokuratury Gruzie je možné podat stížnost u Generální inspekce Hlavní prokuratury Gruzie. Příslušníci jsou prošetřováni bez ohledu na své postavení u daného orgánu a prošetřování probíhá standardně jako v jakékoliv jiné zemi. K tomu soud dále doplňuje, že skutečnost, že v zemi původu žalobce existuje účinná ochrana jednotlivců před trestnou činností, je jednou z podmínek, aby mohla být Gruzie považována za bezpečnou zemi původu a aby byli občané tohoto státu osvobozeni od vízové povinnosti při cestách do členských států Evropské unie. Gruzie je klasifikována jako bezpečná země původu nejen Českou republiku, ale též dalšími členskými státy Evropské unie (Belgií, Bulharskem, Francií, Norskem, Nizozemskem a Rakouskem; viz zprávu žalovaného z dubna 2019). Tato skutečnost podpírá závěr, že v zemi původu je dostupná efektivní ochrana před trestnou činností soukromých osob. Osobní zkušenost žalobce nedokládá opak, neboť ten nevyčkal ukončení prověřování svého oznámení a čtvrtý den odcestoval.
23. Žalobci proto nelze dát za pravdu v tom, že by napadené rozhodnutí vycházelo z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Právní hodnocení, které žalovaný učinil ve vztahu k dostupnosti efektivní vnitrostátní ochrany, je správné. Žalobní bod není důvodný.
24. Žalobce dále namítl, že žalovaný nesprávně vyložil pojem pronásledování a nevzal v potaz subjektivní prvek pronásledování. Poukázal na to, že pronásledováním se podle čl. 9 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky

nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) rozumí i použití psychického a fyzického násilí. Žalobce dle svého názoru zažil pronásledování a žalovaný situaci vyhodnotil nesprávně. Žalovaný k tomu uvedl, že ze žalobcem uvedených skutečností neplyne, že by mu hrozilo pronásledování z jakéhokoli důvodu uvedeného v § 12 zákona o azylu. Soud se zcela ztotožnil se závěrem žalovaného. Z žalobcem uvedeného nelze uzavřít, že by mu hrozilo pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce v souvislosti s tím namítl, že žalovaný nevzal v potaz subjektivní aspekt odůvodněných obav před pronásledováním. Subjektivní prvek definice uprchlíka, který je vyjádřen v § 12 písm. b) zákona o azylu slovy „odůvodněný strach“ a v čl. 2 písm. d) kvalifikační směrnice slovy „oprávněné obavy“, není jedinou (ani rozhodující) podmínkou pro udělení azylu. Azyl lze žadateli udělit, třebaže původcem jednání, které v žadateli vyvolalo obavu či strach z pronásledování, je soukromá osoba, nicméně je tomu tak pouze v případě, že státní orgány země původu nejsou schopny či ochotny ochránit žadatele před touto soukromou osobou. S ohledem na to, že žalobce dostatečně nevyužil obecně dostupnou ochranu poskytovanou státními orgány (nevyčkal po přiměřenou dobu, jak bude jeho napadení vyšetřeno policií, případně nevyužil další opravné prostředky), nelze takový závěr učinit. Žalovanému nelze vytýkat, že v situaci, kdy dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje dvě podmínky pro udělení azylu (příčinná souvislost pronásledování s azylově relevantním důvodem a přičitatelnost jednání soukromých osob státu), se nezabýval subjektivní stránkou věci (tedy vnitřním prožíváním nastalé životní situace žalobcem). Subjektivní prvek definice uprchlíka musí být dán současně s naplněním všech dalších podmínek. Není-li byt' jen jeden z těchto prvků naplněn, nelze žadatele považovat za uprchlíka.

25. Žalobce také stručně poukázal na to, že závěry žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení jsou nepřezkoumatelné, neboť nehodnotil faktory, jež měl dle judikatury zohlednit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce mohl své problémy řešit i přestěhováním v rámci Gruzie. Vycházel ze zprávy žalovaného zabývající se hodnocením Gruzie jako bezpečné země původu, podle které gruzínská ústava garantuje občanům základní práva a svobody, včetně svobody volného pohybu. Žalobce v rámci pohovoru neuvedl žádné okolnosti, které by mu v přesídlení bránily. Při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení (blíže viz např. i žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93). Obdobně podle rozsudku NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, je třeba při posuzování možnosti vnitřní ochrany posoudit: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele. Byť žalovaný tyto okolnosti nevzal v potaz výslovně, uvedl, že Gruzie je obecně považována za

bezpečnou zemi původu (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie), kde jsou stěžejní gruzínské orgány v rukou ústřední vlády, obecně jsou tam dodržována lidská práva a gruzínská ústava garantuje svobodu pohybu. Žalobce v rámci žaloby uvedl, že se žalovaný nezabýval všemi okolnostmi, kterými se měl zabývat pro posouzení možnostmi vnitřního přesídlení, avšak nikterak nerozvedl toto své tvrzení. Uvedl sice rozsáhlou citaci z judikatury, která ale nemůže nahradit tvrzení žalobce, jímž by konkretizoval, v čem žalovaný pochybil. Ani v žalobě žalobce neuvedl žádnou okolnost, jež by mu ve vnitřním přesídlení bránila. Soud neshledal, že by žalovaný stručným odkazem na shromážděné materiály a závěrem o možnosti vnitřního přesídlení porušil práva žalobce. Ani tento žalobní bod tak není důvodný. Soud doplňuje, že úvaha o dostupnosti účinné vnitřní ochrany je v daném případě nadbytečná, pro napadené rozhodnutí není stěžejní a slouží pouze k posílení ústřední úvahy žalovaného, že žalobce se měl pokusit dosáhnout ochrany na území země původu (primárně vyčerpáním všech dostupných právních prostředků ochrany před trestnou činností soukromých osob).

26. Žalobce v žalobě také uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím porušil § 13, 14 a 14a zákona o azylu. V této souvislosti proto soud připomíná, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k němu a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení a právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (blíže viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, potvrzený rozšířeným senátem v usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Vzhledem k tomu, že prostá citace ustanovení nenaplnuje náležitosti žalobního bodu, soud se těmito tvrzeními nezabýval. Stejně přistoupil i k tvrzení žalobce o porušení konkrétních ustanovení správního řádu, které je obsaženo v bodu II. žaloby, pokud k těmto ustanovením žalobce v další části žaloby neuvedl konkrétní argumentaci. Za žalobní body tak nelze považovat ani tvrzení uvedená na konci str. 2 a začátku str. 3 žaloby, v nichž žalobce zdůrazňuje povinnosti plynoucí ze základních zásad správního řízení a § 68 odst. 3 správního řádu a obecně vyjmenovává pochybení, kterých se měl žalovaný dopustit (řádně nezjistil skutkový stav, nepřihlédl k rozhodným skutkovým okolnostem, nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu, rozhodnutí nevyplývá ze shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí, chybí vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně). Tato tvrzení mají charakter vyjmenování typových pochybení, jichž se mohou správní orgány ve správním řízení obecně dopustit (doslovně shodný text je obsažen i v žalobách jiných gruzínských žadatelů vedených u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 53 Az 19/2019 a 53 Az 28/2019). Nejsou nicméně jakkoliv konkretizována a zejména pak individualizována ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Tyto obecné floskule univerzálně použitelné v jakékoliv správní žalobě nepředstavují řádně formulovaný žalobní bod.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. října 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce